

HORSE LOVERS

Een
pony
voor
altijd

OLIVIA TUFFIN

Vertaald door Hanneke Majoor

kluitman

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283 / W102401

Bisac JUV002130

© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Olivia Tuffin

Published by arrangement with Nosy Crow Limited

Oorspronkelijke titel: *The Horse Who Came Home*

Nederlandse vertaling: Hanneke Majoor

© Omslagbeeld: Shutterstock

Belettering omslag: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Voor Lou en Katy

Proloog

Weer een andere vrachtwagen. Ruwe handen, ruwe woorden. De pony werd een gammele laadklep op gedreven en deinsde terug voor de vreemde geur die naar buiten walmde. Onder de bittere stank van het vochtige en rottende stro dat op de vloer lag rook het naar gevaar – iets duisters en onzichtbaars. Het was een geur die de pony meteen bang maakte.

Ze ging braaf naar binnen, zoals ze altijd deed, en accepteerde het lot dat haar wachtte, wat het ook was. Ze had geen strijd lust meer over. Ooit waren er dure wagens geweest met leren halsters en fleecedekens. Maar dat was al

heel lang geleden, met een verre herinnering aan een meisje dat van haar gehouden had.

De pony beefde toen de vrachtwagen schuddend in beweging kwam en putte een beetje troost uit de net zo bange pony die naast haar was vastgemaakt. Door de kier tussen de metalen platen ving de pony glimpen op van de blauwe lucht en van bermen vol wilde bloemen. Het herinnerde haar aan zonnige ritjes en aan vrolijke wedstrijden, ervaringen waar ze in een andere wereld van had kunnen genieten, een wereld die ver verwijderd was van waar ze nu heen ging. Het voelde op de een of andere manier alsof haar reis afgelopen was, alsof haar verhaal zou eindigen op de plek waar ze straks, als ze stopten, werd uitgeladen. Het voelde anders deze keer. Dit was het einde.

Hoofdstuk een

Hannah sloeg haar armen om de hals van de pony toen ze zijn hoofdstel had afgedaan, en duwde haar wang tegen zijn zachte manen. Zijn vacht was warm na zijn sessie in de buitenbak en hij rook een beetje kruidig, echt heerlijk. Hannah deed haar ogen dicht toen de pony zich tegen haar aan drukte. Een paar seconden deed ze net alsof hij van haar was. Al het andere verdween terwijl ze daar zo stil stonden en hun adem die van de ander spiegelde.

Zo stond ze vroeger ook met Wispa: met haar gezicht tegen de warme nek van de merrie

geduwd, kijkend naar haar perfecte witte sokken. Ze schudde haar hoofd. De herinnering was nog te rauw en te pijnlijk.

‘Wolfie,’ fluisterde ze terwijl ze over zijn manen aaide. Dankzij hem was haar gebroken hart weer een beetje geheeld.

Plotseling spitste de pony zijn oren en tilde hij zijn hoofd op, en het moment was voorbij.

‘Hoe ging het vanmorgen?’ vroeg haar vader. Zijn lage stem klonk nu zacht, maar kon een stadion vullen en het publiek stil krijgen. Henry Boland, olympisch springkampioen.

‘We komen er wel,’ antwoordde een andere stem en Hannahs mond vertrok onwillekeurig toen ze de vlakke, afgemeten woorden van stalknecht Ashley hoorde. Hij was de zoon van Johnno, die al voor Hannahs familie werkte voor ze geboren was. Maar nu was Johnno met pensioen en had Ashley het overgenomen, en Hannah had een pésthekel aan hem. ‘Hannah heeft net die bruine afgereden,’ ging Ashley verder. ‘Het gaat goed.’

‘Jouw naam is Wolfie,’ fluisterde Hannah fel, en de pony keek naar haar. ‘En je bent geen díé.’

Voor Ashley waren de pony’s geen Lennie of Silver of Bertie of wat voor namen er ook kwamen en gingen in de stal van Hannahs familie. Ze waren ‘die bruine’ of ‘die schimmel’ of zelfs ‘die waardeloze vos’. Ze waren nooit een merrie of een ruïn; ze waren allemaal ‘die’.

Hannah kon maar niet begrijpen waarom haar ouders, die zeiden dat ze zo veel van paarden hielden, Ashley zo lieten praten. Ze had het een keer gevraagd, en toen hadden ze gezegd dat Hannah er niet zo veel achter moest zoeken.

‘Mooi zo!’ Hannahs vader klonk tevreden. ‘Je weet dat we zo goed als zeker een koper voor hem hebben. Die jonge springruiter.’

De twee mannen liepen weg terwijl ze de mogelijke verkoop bespraken, en Hannah leunde zwaar tegen Wolfies nek. Ze wist dat er pasgeleden een meisje was geweest om hem uit te proberen. Hij was een hele mooie pony en hij had superveel talent, en Hannah wist dat haar vader een goede prijs voor hem zou krijgen.

De Bolands haalden pony's naar de stal om ze te trainen en te verkopen, maar alleen de állerbeste. Haar vader kocht in Europa pony's op waar hij door hun stamboom of aanleg veel van verwachtte. Heartwood Stables was zo gewild dat hun boxen vaak alle twintig gevuld waren, en de druk was altijd hoog: hoe sneller ze een paard verkochten, hoe eerder ze met de training van de volgende toekomstige ster konden beginnen. Geïnteresseerde kopers keken vol ontzag naar het smetteloze erf, de keurige groene staldeuren, het lichte zand van de buitenbak met een nette buxusheg erlangs, en aan het einde van de rondleiding de omheinde paddocks waar glanzende pony's in het sappige gras stonden te grazen. De stal van

de Bolands was het toppunt van luxe, en niets was beter dan een Boland-pony.

Als Henry Boland de tijd had en in een goede bui was, kregen bezoekers zelfs thee in de zadelkamer. Zittend tegenover de super-de-luxe wasmachine en een prachtig antiek fornuis vertelde hij zijn bezoekers dan over de hoogtepunten van zijn lange, glanzende carrière, terwijl hij naar de rozetten en medailles gebaarde die elke centimeter van de muur bedekten.

Wolfie gaf Hannah een zacht duwtje. Het was zijn beleefde manier om iets lekkers te vragen. Dat gaf ze hem altijd na een ritje. Glimlachend zocht ze in de zakken van haar rijbroek en haalde een pepermuntje tevoorschijn. Hij snuffelde het uit haar hand en kauwde erop, zodat ze zijn zoete pony-adem met een zweempje munt in haar gezicht voelde.

‘Hannah!’ riep een heldere, vrolijke stem. Hannah rolde met haar ogen. Millie. En ze kende die toon: Millie wilde iets van haar. Hannah gaf Wolfie een klopje en controleerde of hij genoeg hooi had. Toen deed ze onwillig de staldeur open en zag haar zus staan. Die had haar armen over elkaar geslagen en tikte met haar gelaarsde voet op de grond. Millie was de totale tegenpool van Hannah, die haar vaders donkere haar, hazelnootkleurige ogen en geringe lengte had geërfd. Millie was lang en slank, met lichtblond haar, dat ze meestal in een hoge staart droeg. Haar helderblauwe ogen keken Hannah fonkelend aan.

‘Je bent het vergeten, hè?’ Millies tinkelende stem had nu een scherp randje. ‘Ik zei toch dat ik Wolfies video nog af moest maken. Tuig hem maar weer op. Het licht is prachtig nu.’

Hannah keek boos naar haar zus. Ze had gelijk. Millie wilde áltijd iets van haar. ‘Ik heb hem net op stal gezet,’ zei ze. ‘Het is niet eerlijk om hem er weer uit te halen. Hij is heel braaf geweest en nu heeft hij het verdiend om lekker te niksen.’ Ze zei er niet bij dat ze een knoop in haar maag kreeg bij de gedachte dat ze gefilmd zou worden.

‘Het is maar voor vijf minuten,’ drong Millie aan. ‘Ga er maar weer op zitten. Je weet dat ik het zelf zou doen als ik zo klein was als jij. Pap heeft die koper bijna zover dat hij een aanbetsaling doet. Ik wil zo veel mogelijk filmen, vooral omdat hij zo een hoge prijs gaat opleveren.’ Fronsend bekeek ze Hannah van top tot teen. ‘Kan je je ook omkleden?’

Hannah keek naar beneden. Niks mis met haar vale T-shirt van een of andere band en haar oude, donkerblauwe rijbroek. Millie haalde uit het niets een shirt en een rijbroek tevoorschijn in een alarmerende, felroze tint. ‘De nieuwste kleur van Ponydazzle,’ zei ze triomfantelijk. ‘Supermooi, toch? Je weet dat ik heb meegeholpen met het ontwerp?’

‘Vreselijk,’ kreunde Hannah. ‘Ik lijk straks net een enorme framboos. En ja, je hebt het nog maar een miljoen keer verteld.’

‘Het zal je prima staan,’ zei Millie. ‘Kom op, ga je omkleden. Dit is de grootste campagne van Ponydazzle tot nu toe. En ze hebben ons gekozen – nou ja, mij dan – om er reclame voor te maken.’

‘Zodat je honderden meisjes kan overhalen om zo’n pakje te kopen.’ Hannah rolde met haar ogen. ‘Ik zie niet veel verschil met die vorige roze kleur van ze.’

‘Honderdduizenden meisjes, dank je,’ zei Millie zelfvoldaan. ‘Ik heb nog nooit zo veel volgers gehad. En als je goed kijkt, is dit een heel andere tint.’

Millie keek zogenaamd nonchalant om zich heen. Haar blik viel op de net aangeschafte hindernissen in de buitenbak, de splinternieuwe wasplaats en de wafeldekens die naast elke box over een stang hingen.

Hannah volgde haar blik en zuchtte. Ze wist niet precies hoe het zat, maar ze wist wel dat Millie veel bijdroeg aan het onderhoud van de stal. Er was altijd wel iets waarvoor betaald moest worden.

‘Nou, oké... Maar als ik dit doe,’ zei Hannah, ‘wil jij dan voor mij naar Jensons nieuwste video kijken? Hij heeft er eentje over skateboardtricks gemaakt en hij wil graag weten wat jij ervan vindt.’

Millie barstte in lachen uit en Hannah kromp ineen toen ze zich herinnerde hoe serieus Jenson haar had gevraagd om de video aan Millie te laten zien. Hij durfde het niet zelf aan Millie te vragen.

‘Echt?’ zei Millie. ‘Hij heeft misschien veertien volgers.’

‘Nu al meer dan vijftig,’ mompelde Hannah, maar ze wist dat het geen zin had.

Millie zwiepte haar staart over haar schouder. ‘Nee, dat wil ik niet. En waarom zou het mij trouwens iets interesseren?’ Ze schudde haar hoofd en tikte ongeduldig met haar voet op de grond. ‘Zeg maar dat hij om te beginnen een goeie camera moet kopen.’

Hannah wist dat het geen zin had. Millie had voor niemand tijd, laat staan voor een van Hannahs vrienden. Het maakte niet uit dat Hannah en Jenson samen waren opgegroeid; hij betekende niks voor Millie.

‘En waarom zou ik dit dan doen?’ zei Hannah, maar toen kwam haar vader eraan.

‘Kom op, meisjes,’ zei hij. ‘Hannah, geen ruzie maken – je weet hoe het werkt. Het filmen duurt maar even.’

‘Ik tuig Wolfie wel op.’ Millie liep de box in en Hannah zuchtte. Ze had verloren.

Toen ze zich een paar minuten later in de zadelkamer in de kleding stond te wurmen, zag ze Millie met de pony naar buiten komen. Ze zou Wolfie echt missen als hij weg was. Weer kreeg ze die vertrouwde steek in haar hart. Het voelde extra wreed deze keer, zo vlak na Wispa.

Wolfie vond het zo te zien wel raar dat ze weer naar de buitenbak gingen, maar hij was een beleefde, goed opgevoede pony, dus hij werkte niet tegen. Hannah liet hem

eerst draven en bracht hem daarna in korte galop. Ze probeerde niet naar Freddy te kijken, die altijd voor Millie filmde. Zijn camera volgde elke beweging. Haar handen voelden helemaal fout en ze begon al te zweten in haar nieuwe outfit. Ze hield haar hielen strak naar beneden; ze was als de dood dat ze online kritiek zou krijgen op haar houding. Maar Wolfie hielp haar en vloog prachtig over de hindernissen.

‘Lachen, Han,’ hielp Freddy haar vriendelijk herinneren. ‘We proberen reclame te maken.’

Hannah paste haar houding aan en probeerde ontspannen te glimlachen, al wist ze zeker dat het eruitzag alsof ze zat te knarsetanden. Ze vond het vreselijk om in de spotlights te staan.

Freddie stak een duim op toen ze langs hem reed. Hij was altijd aardig en geduldig.

Hij studeerde Media & Vormgeving maar had als kind ook gereden, en Hannah moest toegeven dat hij fantastische video's maakte voor Millie. Hij filmde vaak heel gewone dingen, zoals een hoef die gekrabd wordt of een hoofdstel aan een haak, maar dan zette hij er muziek onder, veranderde de snelheid en de belichting, en maakte er iets prachtigs van. Millies filmpjes staken met kop en schouders boven de andere uit. Maar Hannah zag het nut er niet van in. Zij wilde er geen show van maken voor op het scherm, zij wilde echt bij de pony's zijn. Maar ja, Millie en Hannah waren altijd al heel verschillend geweest.

Zeven jaar geleden, toen haar vader voor de laatste keer had meegedaan aan de wereldbekerwedstrijden in Londen, werd het hele gezin uitgenodigd om aan het einde bij hem in de ring te komen. Mam was met Hannah en Millie de piste in gelopen om bij hun vader en zijn toppaard Mistral te gaan staan.

Millie had een mooie fluwelen jurk aan, haar lange blonde haar in een vlecht, en ze zwaaide en lachte naar het publiek. Hannah had een tuinbroek aan en probeerde haar gezicht in haar moeders mouw te verbergen. Maar midden in de ring stond ze opeens naast Mistral, die ook met pensioen ging. Ze had haar armen om hem heen geslagen en herinnerde zich nog steeds hoe zijn zachte snuit voelde en hoe dapper en rustig hij was geweest, ondanks het lawaai en de hele sfeer.

De volgende dag stond Hannah voor schooltijd op het schoolplein met haar beste vrienden Gaby en Jenson. Toen kwam er een docent van wie ze zelf geen les had naar haar toe en vroeg of ze haar handtekening in het programmaboekje van het springconcours wilde zetten.

Hannah keek haar aan. ‘Zal ik het mee naar huis nemen, voor mijn vader?’

Maar de docent keek stralend terug. ‘Vind je het erg om het zelf te signeren?’ vroeg ze. ‘Mijn dochter is net zo oud als jij en ze zag je in de ring. Ik wist niet dat we hier op school een springruiterprinses hadden; ze was zo enthousiast toen ik het vertelde!’ En terwijl Gaby en Jenson

toekeken, had Hannah een onhandige krabbel op het programmaboekje gezet. Ze had met een raar gevoel naar het mooie hoofd van Mistral op de voorkant gekeken en gewild dat ze bij hem was.

Mistral was nu weg. Hij was een paar jaar geleden vredig in de wei gestorven. Hij was gaan slapen en gewoon nooit meer wakker geworden. Johno had tegen Hannah gezegd dat er geen betere manier was om te gaan en haar op haar schouder geklopt toen ze hartverscheurend stond te snikken. Het prachtige paard was begraven bij het bos, met een eenvoudig houten kruis om zijn laatste rustplaats te markeren. Johno had gehuild toen hij het gat maakte met de graafmachine. Hij probeerde het te verbergen, maar Hannah had de tranen over zijn verweerde wangen zien rollen. Ze kon zich niet voorstellen dat Ashley ooit om een paard zou huilen. Nog lang daarna had Hannah met Johno en haar vader bloemen op Mistrals graf gelegd. Maar de wandeling werd langzaam te zwaar voor Johno, en toen hij ermee stopte, deed Hannahs vader dat ook.

Hoofdstuk twee

Toen ze eindelijk klaar waren met filmen, gaf Hannah Wolfie een knuffel en besloot dat ze even bij de stal weg moest. Ze pakte haar cap en haar fiets, ging het hek uit en reed zonder te trappen de heuvel af en het dorp in. Ze voelde zich meteen beter.

Het was een prachtige avond aan het begin van de zomer. De hitte van de dag was verdwenen en de lucht voelde merkbaar koeler aan. Bij de kruising sloeg ze rechts af en fietste langs de dorpskroeg. Buiten stonden een paar mannen en vrouwen met geruite overhemden en werkschoenen aan. Ze

waren bruin en stoffig en ze lachten en dronken in de zon.

Iedereen zei dat de oogst vroeg zou zijn dit jaar, omdat het zo heet was.

Haar vaders medailles glansden achter de ramen van de kroeg toen ze voorbijzoeftte. Binnen waren de muren van de wc's behangen met zijn ingelijste tijdschriftcovers. Hannah stooft er met gebogen hoofd langs en reed toen het tuinpad van een stenen huisje op dat een eindje van de weg af stond.

Tegenwoordig leek het dorp meer op een kleine stad, maar iedereen kende nog steeds iedereen. Heartwood, het grote grijze huis op de met heide begroeide heuvels waar de Bolands al generaties lang woonden, keek uit over het dorp. Het kon er mooi of somber uitzien, dat lag aan de tijd van het jaar. Hannah keek even om. Vandaag zag het er mooi uit, de scherpe hoeken van het indrukwekkende gebouw leken zachter door de groene en bruine tinten van de hei erachter.

'Hallo liefje,' riep een stem toen Hannah haar fiets tegen het hek zette. Vanessa Mountjoy verscheen om de hoek van haar huis, glimlachend als altijd. 'Gaby is in de stal.'

'Bedankt, Vanessa,' zei Hannah. 'Hoe gaat het met Diego's been?'

'Kijk zelf maar.' De oudere vrouw lachte toen ze de hoek om liepen en een prachtig zwart paard zacht hinnie-

kend naar het hek draafde. Je kon zien dat hij een klasse apart was, zelfs als hij zo in de wei liep en nog een beetje stoffig was omdat hij had liggen rollen.

Hannah stak haar hand omhoog om de enorme zwarte ruïn te aaien.

‘Ziet hij er niet goed uit?’ vroeg Vanessa. ‘De dierenarts komt maandag terug om hem te beoordelen, maar hij staat er versteld van hoe goed Diego vooruit is gegaan sinds het ongeluk. Het zijn zes lange maanden geweest, hè?’

‘Je hebt het geweldig gedaan,’ zei Hannah. ‘Diego boft maar met jou.’

‘Hij heeft me zo veel gegeven,’ zei Vanessa. ‘Dit is wel het minste wat ik voor die ouwe jongen kan doen. Al die rozetten, al die sjerpen die hij bij dressuur gewonnen heeft. We hebben een hoop plezier gehad samen. De dierenarts zegt dat hij nu alleen nog geschikt is voor rustige ritjes, maar dat vind ik niet erg. Ik heb mijn paard nog. Ik ben een geluksvogel.’

Hannah bleef Diego aaien terwijl ze terugdacht aan die vreselijke dag dat hij in de wei was uitgegleden. Hij had een zware ligamentblessure opgelopen, en Vanessa had er heel veel werk in gestoken om hem weer beter te krijgen.

Een cyprese kat kuierde over het hek op ze af en Vanessa gaf hem een aai. ‘Ik heb je vader gevraagd of ik hem maandag naar jullie kan brengen,’ zei ze. ‘De

dierenarts wil hem aan de longe zien lopen op een vlakke ondergrond, en zoals je weet is mijn wei nogal hobbelig.’

Hannah glimlachte. ‘Spannend, ik ben benieuwd.’

‘Als Diego bij jullie rondkijkt denkt-ie vast: wauw,’ zei Vanessa treurig. ‘Hier lijkt hij nooit helemaal op zijn plek, hè? Het is een beetje sjofel allemaal.’

Hannah keek naar de paardenstal. De meisjes hadden ergens in een zomer de deuren wit met roze geschilderd, en een paar hangpotten met bloeiende planten gaven wat extra kleur. Diego en Muffin hadden allebei een eigen naambordje bij hun staldeur, gemaakt door Vanessa, die prachtig kon schilderen. Hannah dacht aan de paardenboxen van Heartwood. Geen enkel paard had een naambordje, niet meer in ieder geval. Het naambordje van Mistral was aan zijn kruis gehangen en op de dag dat Wispa werd meegenomen, had Hannah die van haar achter in haar kledingkast gestopt. Nu bleef geen enkele pony lang genoeg meer om een eigen naambordje te krijgen.

‘Ik denk dat het perfect is hier,’ zei ze. ‘En Diego is gelukkig.’ *En hij heeft hier voor altijd een thuis, heel anders dan Wispa of Wolfie*, wilde ze eraan toevoegen. Ze vond het nog steeds moeilijk om over Wispa te praten. Dan kreeg ze een brok in haar keel en tranen in haar ogen.

Op dat moment zag ze haar vriendin aankomen met de schimmel Muffin. Sinds een paar maanden, vlak nadat Wispa weg was gegaan, reed Gaby niet meer bij de stal van de Bolands. Vanessa was al heel lang een vrien-

din van Gaby's familie en zij had aangeboden dat ze op Muffin mocht rijden. Gaby leek het fijner te vinden om in haar stal te zijn. Hannah was te trots om te zeggen hoe ze hun ritjes miste.

Met haar lange, donkere haar en olijfkleurige huid kon Gaby de versleten oude waxjas die ze over een korte broek en een T-shirt droeg eruit laten zien alsof hij zo uit een tijdschrift kwam.

'Gabs!' Hannah zwaaide. 'Hoe gaat het?'

'Ik laat jullie meisjes alleen,' zei Vanessa en ze ging terug naar haar huis.

'Hé, Han.' Gaby maakte Muffin buiten de stal vast en zette twee omgedraaide emmers tegen de muur. Ze gebarde dat Hannah naast haar moest komen zitten.

Hannah liet zich op de emmer zakken en leunde met haar hoofd tegen de koele bakstenen. 'Wolfie gaat deze week weg, ik weet het honderd procent zeker. Naar dat meisje dat hem kwam uitproberen,' zei ze. 'Millie heeft het al over aanbetingen.'

Gaby legde haar hand op Hannahs schouder. 'Maar je wist dat dat ging gebeuren, toch?'

Hannah zuchtte. 'Klopt. Maar vier maanden, dat is lang voor ons. Ik heb in de hele regio wedstrijden met hem gesprongen, en hij is zelfs mee geweest naar de ponyclub. En ze lieten het toe – pap en mam moedigden me zelfs aan. Ik dacht echt... ik dacht dat ik deze pony misschien mocht houden.'